

ΣΤΕ 121/2004

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 21 Απριλίου 2003, με την εξής σύνθεση : Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ΄ Τμήματος, Π.Ν. Φλώρος, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Ν. Σακελλαρίου, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Γ. Ποταμιάς, Κ. Πισπιρίγκος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 10 Ιανουαρίου 2003 αίτηση :

του ο οποίος παρέστη αυτοπροσώπως ως δικηγόρος (Α.Μ. 85 Δ.Σ. Ρεθύμνης),

κατά της η οποία παρέστη με την δικηγόρο Σοφία Παπαδογιάννη (Α.Μ. 11307) που την διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων επιδιώκει να αναιρεθούν οι υπ΄ αριθμ. 5574/2002 και 5583/2002 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Κ. Πισπιρίγκου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αναιρεσείοντα ως δικηγόρο, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και την πληρεξουσία της αναιρεσιβλήτου, η οποία ζήτησε την απόρριψή της. Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ á τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την κρινόμενη αίτηση κατεβλήθη το παράβολο (υπ΄ αριθμ. Α. 398818/2003 ειδικό γραμμάτιο παραβόλου).
2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η αναιρέση των υπ΄ αριθμ. 5574/2002 και 5583/2002 αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την πρώτη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απορρίφθηκε η από 9.12.2002 ένσταση του αναιρεσείοντος κατά της εκλογής της αναιρεσιβλήτης, δυνάμει του σχετικού πίνακα αποτελεσμάτων, ως Προέδρου της ενιαίας (διευρυμένης) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών – Πειραιώς κατά τις εκλογές της 13ης και 20ης Οκτωβρίου 2002. Με την δεύτερη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η οποία εκδόθηκε ύστερα από την έκδοση όλων των αποφάσεων επί των ενστάσεων κατά των αποτελεσμάτων των ως άνω εκλογών, επικυρώθηκε η εκλογή της αναιρεσιβλήτης και αυτή ανακηρύχθηκε Πρόεδρος της ενιαίας (διευρυμένης) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών – Πειραιώς, ως επικεφαλής του πλειοψηφήσαντος συνδυασμού «ΥΠΕΡ-ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΩΝ».
3. Επειδή, στο παρελθόν, σύμφωνα με τα άρθρα 40 παρ. 2 και 42 παρ. 1 του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης (Π.Δ. 30/1996, Α΄ 21) καθ΄ ύλην αρμόδιο δικαστήριο για

την εκδίκαση των ενστάσεων κατά του κύρους των εκλογών για την ανάδειξη των αρχών των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων ήταν το διοικητικό πρωτοδικείο, του οποίου οι αποφάσεις υπέκειντο, περαιτέρω, σε έφεση ενώπιον του διοικητικού εφετείου. Κατ' εφαρμογή των ως άνω διατάξεων εκδικάσθηκαν οι ενστάσεις κατά του κύρους των εκλογών που διενεργήθηκαν για την ανάδειξη των αρχών των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων κατά τα έτη 1994 και 1998. Στη συνέχεια, όμως, με το άρθρο 245 παρ. 1 του κυρωθέντος με τον Ν. 2717/1999 (Α' 97) Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, όπως τούτο αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 παρ. 1 του Ν. 301/2002 (Α' 220/20.9.2002), καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για την εκδίκαση των ενστάσεων κατά του κύρους των εκλογών για την ανάδειξη των αρχών των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων κατέστη, σε πρώτο και τελευταίο βαθμό, το διοικητικό εφετείο. Η νεώτερη αυτή διάταξη, η οποία θεσπίσθηκε για τον λόγο ότι απεδείχθη εξαιρετικά χρονοβόρα η κατά το παρελθόν ισχύουσα ρύθμιση των δύο βαθμών δικαιοδοσίας (βλ. εισηγητική έκθεση επί του άρθρου 15 του Ν. 2051/2002), διέπει τις εκλογές της 13ης και 20ης Οκτωβρίου 2002. Συνεπώς, αρμοδίως, δυνάμει της διατάξεως αυτής, εκδικάσθηκε από το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών η ένσταση του αναιρεσιόντος κατά της εκλογής της αναιρεσίβλητης και δεν παραπέμφθηκε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, τα δε περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως είναι αβάσιμα. Ειδικότερα, αβασίμως προβάλλει ο αναιρεσιών ότι η θέσπιση δύο βαθμών δικαιοδοσίας είναι επιβεβλημένη από την διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος που ορίζει ότι «καθένας έχει δικαίωμα παροχής έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή τα συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει», διότι από την ως άνω συνταγματική διάταξη δεν συνάγεται υποχρέωση προς γενική θέσπιση δύο βαθμών δικαιοδοσίας και, συνακόλουθα, κατοχύρωση του ενδίκου μέσου της εφέσεως, το οποίο δύναται, κατ' αρχήν, να προβλέπεται ή όχι ή και να καταργείται από τον νομοθέτη για ορισμένες κατηγορίες υποθέσεων (ΣΤΕ 3621/1995 Ολομ.). Τέλος, αβασίμως προβάλλει ο αναιρεσιών ότι η θέσπιση δύο βαθμών δικαιοδοσίας για την εκδίκαση των ενστάσεων είναι επιβεβλημένη από την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, διότι η συνταγματική αυτή αρχή δεν απαγορεύει στον νομοθέτη να προκρίνει την ταχύτερη επίλυση των εκλογικών διαφορών και, συνακόλουθα, να περιορίζει στον ένα βαθμό την σχετική δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων.

4. Επειδή, με το άρθρο 246 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας καθορίσθηκαν οι πράξεις που είναι δυνατόν να προσβάλλονται με την ένσταση, η οποία ασκείται σε περίπτωση αμφισβήτησης του κύρους των εκλογών που διενεργούνται για την ανάδειξη των αρχών των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης πρώτου και δευτέρου βαθμού, δηλαδή των δήμων, των κοινοτήτων και των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων. Περαιτέρω, στο άρθρο 247 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα, που φέρει τον τίτλο «Ενεργητική και παθητική νομιμοποίηση», ορίσθηκε ότι : «Η ένσταση στρέφεται κατά του Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται από τον έχοντα την εποπτεία της διενέργειας των εκλογών Υπουργό Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης». Τέλος, στην παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν. 3051/2002 ορίσθηκε ότι η παρ. 2 του άρθρου 246 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής : «2. Η ένσταση στρέφεται κατά των διά της προσβαλλόμενης πράξης ανακηρυχθέντων υποψηφίων καθώς και των επιτυχόντων και επιλαχόντων των οικείων συνδυασμών, για τους οποίους αμφισβητείται με αυτήν η ανακήρυξη ή η εκλογή τους αντιστοίχως». Όπως συνάγεται από τον συνδυασμό των ως άνω διατάξεων, με την διάταξη του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν. 3051/2002, η οποία αναφέρεται στην παθητική νομιμοποίηση στις δίκες επί των διαφορών που γεννώνται στις εκλογές για την ανάδειξη των αιρετών οργάνων των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και όχι στις προσβαλλόμενες με τις σχετικές ενστάσεις πράξεις, ο νομοθέτης δεν θέλησε, πράγματι, την αντικατάσταση

της παρ. 2 του άρθρου 246 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, η οποία αναφέρεται στις εν λόγω προσβαλλόμενες πράξεις, αλλά την αντικατάσταση της παρ. 2 του επόμενου άρθρου 247, η οποία αναφέρεται, ακριβώς, στην παθητική νομιμοποίηση στις ως άνω δίκες. Συγκεκριμένα, όπως συνάγεται και από την εισηγητική έκθεση επί του άρθρου 15 του Ν. 3051/2002, ο νομοθέτης θέλησε, πράγματι, να απαλειφθεί η ιδιότητα του Δημοσίου ως διαδίκου και να καταστεί στις εν λόγω δίκες κύριος διάδικος, παθητικώς νομιμοποιούμενος, το φυσικό πρόσωπο, του οποίου αμφισβητείται με την ένσταση η ανακήρυξη ως υποψηφίου ή η εκλογή. Με τα δεδομένα αυτά, η από 9.12.2002 ένσταση του αναιρεσιόντος, με την οποία αμφισβητήθηκε το κύρος της εκλογής της αναιρεσίβλητης ως Προέδρου της ενιαίας (διευρυμένης) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών Πειραιώς, παραδεκτώς εστράφη κατ' αυτής, αλλά απαραδέκτως εστράφη περαιτέρω και κατά του Ελληνικού Δημοσίου και δεν έσφαλε η πρώτη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση που έκρινε ομοίως, τα δε περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

5. Επειδή, στο άρθρο 22 του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης ορίζεται ότι : «Η εκλογή του Νομάρχη και των μελών του Νομαρχιακού Συμβουλίου γίνεται κατά συνδυασμούς. Υποψηφιότητες εκτός συνδυασμών αποκλείονται . . .». Περαιτέρω, στο άρθρο 116 του ίδιου Κώδικα, που περιλαμβάνει ειδικές ρυθμίσεις για τις νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις με περιφέρεια δύο ή περισσότερους νομούς ή νομαρχίες, ορίζεται ότι : « . . . 4 α. Κάθε συνδυασμός περιλαμβάνει έναν υποψήφιο Πρόεδρο Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, ισάριθμους με τα Νομαρχιακά Διαμερίσματα νομάρχες και υποψήφιους για μέλη του Συμβουλίου της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και των Νομαρχιακών Συμβουλίων . . .».

6. Επειδή, στο άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζονται τα εξής : «Καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφ' όσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα και τα χρηστά ήθη». Σύμφωνα με την διάταξη αυτή, το δικαίωμα της συμμετοχής του πολίτη στην πολιτική ζωή της Χώρας περιλαμβάνει την δυνατότητά του αφ' ενός μεν να εκλέγει τους κοινοβουλευτικούς αντιπροσώπους του (ενεργητικό εκλογικό δικαίωμα), αφ' ετέρου δε να εκθέτει ο ίδιος υποψηφιότητα αντιπροσώπου (παθητικό εκλογικό δικαίωμα), εφ' όσον και στις δύο περιπτώσεις συντρέχουν οι προϋποθέσεις που προβλέπονται από τα σχετικά άρθρα του Συντάγματος και τους λοιπούς κανόνες δικαίου. Τα ανωτέρω ισχύουν και για την εκλογή των αρχών των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης πρώτου και δεύτερου βαθμού, αφού και η εκλογή αυτή ανάγεται στην πολιτική ζωή της Χώρας γενικώς. Εξ άλλου, ο τρόπος της συμμετοχής του πολίτη στην πολιτική ζωή της Χώρας, καθ' ο μέρος δεν ρυθμίζεται από το ίδιο το Σύνταγμα, επαφίεται στον κοινό νομοθέτη (βλ. ιδίως άρθρο 51 παρ. 3 του Συντάγματος) στον οποίο, όμως, ο συνταγματικός νομοθέτης δεν επιτρέπει να θεσπίζει διατάξεις που αναιρούν το ίδιο το δικαίωμα συμμετοχής του πολίτη στην πολιτική ζωή. Εν όψει αυτών, οι αναφερόμενες στην προηγούμενη σκέψη διατάξεις του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης δεν αντιβαίνουν στο άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος, διότι ο οριζόμενος με τις διατάξεις αυτές τρόπος εκλογής του Προέδρου ενιαίας Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, των νομαρχών των νομαρχιακών διαμερισμάτων, καθώς και των μελών του Συμβουλίου Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και των Νομαρχιακών Συμβουλίων, κατά συνδυασμούς, περιορίζει, αλλά δεν αναιρεί το σχετικό δικαίωμα του άρθρου 5 παρ. 1 του Συντάγματος, αφού παρέχει στον πολίτη την δυνατότητα συμμετοχής του στην πολιτική ζωή της Χώρας τόσο με την μορφή του ενεργητικού εκλογικού δικαιώματος, το οποίο δεν αναιρείται από την

έλλειψη δυνατότητας του εκλογέα να εκφράσει την προτίμησή του υπέρ μεμονωμένου υποψηφίου, όσο και με την μορφή του παθητικού εκλογικού δικαιώματος, αφού αυτός που επιθυμεί να υποβάλει υποψηφιότητα και δεν γίνεται δεκτός σε κάποιο συνδυασμό, έχει, πάντως, την δυνατότητα να καταρτίσει ο ίδιος, σε συνεργασία με άλλους πολίτες, ελευθέρως, συνδυασμό και να ζητήσει την ψήφο των εκλογέων. Εξ άλλου, ο περιορισμός του δικαιώματος συμμετοχής του πολίτη στην πολιτική ζωή της Χώρας δυνάμει των αναφερομένων στην προηγούμενη σκέψη διατάξεων του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, καθώς και των διατάξεων του ίδιου Κώδικα περί κατανομής των εδρών των νομαρχιακών συμβουλίων μεταξύ των συνδυασμών, προβλέφθηκε με σκοπό που είναι συνταγματικά θεμιτός, δεδομένου ότι ο νομοθέτης επεδίωξε την εξασφάλιση της εύρυθμης και αποδοτικής λειτουργίας των οργάνων διοικήσεως των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων και για τον λόγο αυτό επέβαλε στους πολίτες που επιθυμούν να είναι υποψήφιοι να ζητούν την προτίμηση των εκλογέων έχοντας προηγουμένως καταρτίσει ένα κοινό πρόγραμμα για την αντιμετώπιση των ζητημάτων νομαρχιακού χαρακτήρα και, συγκεκριμένα, το πρόγραμμα του συνδυασμού στον οποίο συμμετέχουν, για την πραγματοποίηση του οποίου αναλαμβάνουν πολιτική δέσμευση να συνεργασθούν σε περίπτωση εκλογικής νίκης τους και ανακηρύξεως του συνδυασμού τους ως επιτυχόντος. Συνεπώς, οι αναφερόμενες στην προηγούμενη σκέψη διατάξεις του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης εναρμονίζονται με το Σύνταγμα και δεν αντιβαίνουν στο άρθρο 5 παρ. 1 αυτού ή στις αρχές της ισότητας, της καθολικότητας της ψήφου και της ελεύθερης και ανόθευτης εκδήλωσης της λαϊκής θέλησης, ούτε σε άλλη συνταγματική διάταξη ή αρχή που διέπει την εκλογή των αρχών των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (πρβλ. ΣΤΕ 545/2001, 3156/2000).

7. Επειδή, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, ο αναιρεσιών εζήτησε να ανακηρυχθεί μεμονωμένος υποψήφιος Πρόεδρος της ενιαίας (διευρυμένης) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών – Πειραιώς στις εκλογές του Οκτωβρίου 2002, χωρίς δηλαδή να καταρτίσει συνδυασμό μαζί με άλλους υποψηφίους, όπως επιβάλλουν οι αναφερόμενες στην πέμπτη σκέψη διατάξεις του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, αλλά το αίτημά του απορρίφθηκε, ως μη νόμιμο, με την υπ' αριθμ. 1288/2002 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Μετά την διενέργεια των εκλογών και την έκδοση του σχετικού πίνακα αποτελεσμάτων, δυνάμει του οποίου επλειοψήφησε στην ενιαία (διευρυμένη) Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Αθηνών – Πειραιώς ο συνδυασμός «ΥΠΕΡ-ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΩΝ», με επικεφαλής την αναιρεσίβλητη, ο αναιρεσιών άσκησε κατά της αναιρεσίβλητης ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών την από 9.12.2002 ένσταση, με την οποία εζήτησε να ακυρωθούν οι εκλογές και να διαταχθεί η επανάληψή τους, προβάλλοντας ότι ο αποκλεισμός της υποψηφιότητάς του δεν δύναται να εύρει νόμιμο έρεισμα στις εν λόγω διατάξεις του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, οι οποίες είναι ανεφάρμοστες, διότι παραβιάζουν τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1, 51 παρ. 3 εδαφ. β', 101 παρ. 1 και 3, 102 παρ. 2 εδαφ. β' και 120 παρ. 3 του Συντάγματος και τις συνταγματικές αρχές της ισότητας και καθολικότητας της ψηφοφορίας και της λαϊκής κυριαρχίας. Αυτός ο λόγος ενστάσεως απορρίφθηκε, ως αβάσιμος, με την πρώτη αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, η οποία, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη, δεν έσφαλε και είναι απορριπτέα τα περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως.

8. Επειδή, ο «Ευρωπαϊκός Χάρτης της Τοπικής Αυτονομίας», που υπεγράφη στο Στρασβούργο στις 15.10.1985 από τα Κράτη – μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης, ορίζει, στο άρθρο 13, ότι κάθε Κράτος – μέλος έχει την δυνατότητα να περιορίσει το πεδίο εφαρμογής του σε ορισμένες κατηγορίες Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Βάσει της διατάξεως αυτής, με τον Ν. 1850/1989 (Α' 114) ορίστηκε ότι : «Κυρώνεται και έχει την ισχύ που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος ο Ευρωπαϊκός Χάρτης της Τοπικής Αυτονομίας . . .» (άρθρο πρώτο) και ότι : «Το πεδίο εφαρμογής του Χάρτη περιορίζεται επί των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης της πρώτης βαθμίδας» (άρθρο δεύτερο). Συνεπώς, οι διατάξεις του Ευρωπαϊκού Χάρτη της Τοπικής Αυτονομίας, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν κατοχυρώνουν δικαίωμα των πολιτών να διεκδικούν την εκλογή τους στα αιρετά αξιώματα των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης χωρίς κατάρτιση συνδυασμών, πάντως στην Ελλάδα εφαρμόζονται μόνον επί δήμων και κοινοτήτων (που είναι οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης πρώτης βαθμίδας) και όχι επί των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων, που έχουν συσταθεί ως οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης δεύτερης βαθμίδας (βλ. άρθρο 1 παρ. 1 του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης). Εξ άλλου, η «Χάρτα των Παρισίων για μία νέα Ευρώπη», η οποία υπεγράφη στο Παρίσι στις 21.11.1990, σε Διάσκεψη Κορυφής των Αρχηγών Κρατών και Κυβερνήσεων των Κρατών που συμμετέχουν στην Διάσκεψη για την Ασφάλεια και Συνεργασία στην Ευρώπη (ΔΑΣΕ), όπου την Ελλάδα εκπροσώπησε ο Πρωθυπουργός (βλ. ΦΕΚ 160/29.10.1991, τεύχος Α', όπου δημοσιεύθηκε το κείμενο της «Χάρτας των Παρισίων» σύμφωνα με το άρθρο 5 περ. α' του Ν. 301/1976, Α' 91), δεν κυρώθηκε με νόμο από την Βουλή των Ελλήνων και, συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, δεν κατέστη μέρος του ελληνικού εσωτερικού δικαίου. Με τα δεδομένα αυτά, δεν έσφαλε η πρώτη αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, η οποία έκρινε, αν και με διαφορετική αιτιολογία, ότι η ανακήρυξη του αναιρεσειόντος ως μεμονωμένου υποψηφίου Προέδρου της ενιαίας (διευρυμένης) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών – Πειραιώς δεν επεβάλλετο από τις διατάξεις του «Ευρωπαϊκού Χάρτη της Τοπικής Αυτονομίας» και το κείμενο της «Χάρτας των Παρισίων για μια νέα Ευρώπη», τα δε περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα.

9. Επειδή, τα αιρετά όργανα της νομαρχιακής αυτοδιοίκησης εκλέγονται από τους εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους δημότες των δήμων και των κοινοτήτων που περιλαμβάνονται στην περιφέρειά της. Για την άσκηση του εκλογικού δικαιώματος και, ειδικότερα, για την προσέλευση του εκλογέως στο οικείο εκλογικό τμήμα, την επαλήθευση της εγγραφής του στον εκλογικό κατάλογο και την αναγνώριση της ταυτότητάς του, βάσει του δελτίου αστυνομικής ταυτότητας ή άλλου κατάλληλου κατά την κρίση της εφορευτικής επιτροπής εγγράφου, εφαρμόζονται οι διατάξεις για την εκλογή των βουλευτών (βλ. άρθρα 20 παρ. 1 του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και 75 παρ. 1 και 2 του Π.Δ. 55/1999, Α' 58). Στην προκειμένη περίπτωση, με το δικόγραφο της ενστάσεώς του ο αναιρεσείων προέβαλε ότι στις εκλογές της 13ης και 20ης Οκτωβρίου 2002, που διενεργήθηκαν για την ανάδειξη των αρχών της ενιαίας (διευρυμένης) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών – Πειραιώς, προσήλθαν στα εκλογικά τμήματα πολλά πρόσωπα, των οποίων ο αριθμός είναι άγνωστος, εφοδιασμένα με δελτία αστυνομικής ταυτότητας μη νομίμως συντεταγμένα λόγω παραλείψεως αναγραφής επ' αυτών του στοιχείου της ιθαγενείας και ότι παρανόμως επετράπη στα πρόσωπα αυτά να ψηφίσουν. Αυτός, όμως, ο λόγος ενστάσεως προεβλήθη αορίστως, διότι με αυτόν δεν αμφισβητήθηκε το εκλογικό δικαίωμα συγκεκριμένων προσώπων που ψήφισαν ούτε έγινε αναφορά στην διαδικασία που ακολούθησαν οι εφορευτικές επιτροπές συγκεκριμένων εκλογικών τμημάτων για την αναγνώριση της ταυτότητας των προσώπων στα οποία επετράπη να ψηφίσουν. Συνεπώς, δεν έσφαλε η πρώτη αναιρεσιβαλλομένη απόφαση που έκρινε ομοίως και απέρριψε τον ως άνω λόγο, τα δε περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα.

10. Επειδή, τέλος, με το δικόγραφο της ενστάσεώς του ο αναιρεσείων εξήτησε να του επιστραφεί, ως αχρεωστήτως καταβληθέν, το ποσόν των εκατόν τριών (103) ευρώ, το οποίο κατέθεσε με παράβολο προκειμένου να ανακηρυχθεί υποψήφιος Πρόεδρος της ενιαίας (διευρυμένης) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών – Πειραιώς. Η ικανοποίηση, όμως, της ως άνω χρηματικής αξιώσεως του αναιρεσείοντος απαραδέκτως επιδιώχθηκε με την άσκηση της ενστάσεώς του κατά της εκλογής της αναιρεσίβλητης και όχι με άσκηση αγωγής κατά του Ελληνικού Δημοσίου (βλ. άρθρα 71 παρ. 1 και 72 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας). Συνεπώς, νομίμως το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε με την πρώτη αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, σιωπηρώς, το ως άνω αίτημα, τα δε περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα.

11. Επειδή, μη προβαλλομένου άλλου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου. Και

Επιβάλλει στον αναιρεσείοντα το ποσόν των τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ ως δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 14 Μαΐου 2003 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 22ας Ιανουαρίου 2004.

Ο Πρόεδρος του Γ` Τμήματος

Η Γραμματέας του Γ` Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος

Δ. Μουζάκη